

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 220

van **CHRIS JANSSENS**

datum: 5 februari 2019

aan **LIESBETH HOMANS**

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, WONEN, GELIJKE KANSEN EN ARMOEDEBESTRIJDING

Fraudebestrijding sociale huurwoningen - Controle buitenlandse eigendommen

Voor onroerende goederen in het buitenland bepaalt het kaderbesluit Sociale Huur in artikel 3, paragraaf 1, laatste lid, dat een persoon die zich wil inschrijven voor een sociale woning, kan voldoen aan de eigendomsvoorwaarde via een verklaring op eer over zijn of haar onroerende goederen in het buitenland. Tot op heden is het voor de meeste landen echter onmogelijk om te controleren of deze verklaring op eer overeenstemt met de realiteit. Sociale huurders van allochtone origine kunnen dus zonder noemenswaardig risico in Vlaanderen een sociale woning huren én in het thuisland een woning in eigendom hebben. Uit een onderzoek van de Koning Boudewijnstichting bleek nochtans dat 60 procent van de mensen van Marokkaanse origine die in ons land een woning huren, een woning in Marokko in eigendom hebben. Terwijl de minister de eigendomsvoorwaarde voor sociale woningen verstrengde - ook mensen die in ons land gedeeltelijke eigenaar zijn van een onroerende eigendom kunnen nu geen sociale woning meer huren - bleven eigendommen in het buitenland volledig buiten schot.

Het doet de wenkbrauwen fronsen dat de Vlaamse Regering nu al decennia op de hoogte is van de problematiek, maar er nog steeds niet in geslaagd is om maatregelen te nemen om aan deze ernstige vorm van sociale fraude een einde te maken door effectieve controles. Ook de voorbije 4,5 jaar mochten we veel stoere verklaringen horen dat de problematiek zou worden aangepakt, maar intussen blijkt dat de Vlaamse Regering deze legislatuur geen millimeter verder is geraakt in het organiseren van controles op eventuele buitenlandse eigendommen van sociale huurders. Allochtone sociale huurders kunnen nog steeds perfect in het thuisland een woning in eigendom hebben en een Vlaamse sociale woning huren. Met 135.000 mensen op de wachtlijst voor een sociale woning zou men nochtans denken dat de aanpak van fraude meer dan urgent is.

1. Waarom is de minister er de voorbije 4,5 jaar niet in geslaagd fraudeonderzoek in het buitenland mogelijk te maken, waardoor sociale huurders, overwegend van allochtone origine, dus nog steeds zonder risico in Vlaanderen een sociale woning kunnen huren én in het thuisland een woning in eigendom hebben?
2. De oorzaak van het probleem was reeds langer bekend: thuislanden als Marokko en Turkije weigeren bij gebrek aan eigen belang mee te werken aan fraudeonderzoek.

Zal de minister alsnog hieruit de conclusie trekken dat Vlaamse huisvestingsmaatschappijen dan ook geen sociale woningen meer moeten toewijzen aan onderdanen van landen die niet meewerken aan fraudeonderzoek? Indien ze dat niet overweegt, waarom niet?

3. Indien de minister hiertoe niet bereid is, wil zij dan alsnog hieruit de conclusie trekken dat onderdanen van landen die niet meewerken aan fraudeonderzoek minstens bij toewijzing van een sociale woning een document moeten voorleggen dat attesteert dat zij in hun thuisland geen woning in eigendom hebben en ook tijdens het huurcontract periodiek dergelijke documenten moeten voorleggen? Indien ze dat niet overweegt, waarom niet?
4. Welke andere initiatieven zal de minister desgevallend op het einde van de legislatuur in dit verband nog nemen om alsnog een einde te maken aan deze onaanvaardbare fraude?

LIESBETH HOMANS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDS BESTUUR,
INBURGERING, WONEN, GELIJKE KANSSEN EN ARMOEDEBESTRIJDING

ANTWOORD

op vraag nr. 220 van 5 februari 2019

van **CHRIS JANSSENS**

1. Het opsporen van eigendom in het buitenland is moeilijk te organiseren vanuit mijn bevoegdheid als Vlaams minister van Wonen. Er dient beroep te worden gedaan op de Federale overheid om derde landen aan te sporen gegevens uit te willen wisselen over vermogen van hun (ex)-onderdanen.

In de loop van 2016-2018 heb ik met de Federale Overheid samengewerkt om meer aandacht te hebben voor de geschetste problematiek. Dat heeft uiteindelijk geleid tot een engagementsverklaring. Op de ministerraad van 30 maart 2018 heeft de federale overheid beslist dat bij elke nieuwe internationale onderhandeling gepoogd zal worden om in de overeenkomst een bepaling op te nemen waardoor informatie over het vermogen in het kader van sociale uitkeringen opgevraagd zou kunnen worden. Onder "informatie" wordt verstaan de inkomsten, de (onroerende) goederen of andere relevante gegevens om de sociale uitkeringen in België te kunnen vaststellen.

2. Het is niet proportioneel om Belgen met een migratieachtergrond het recht op een sociale huurwoning te ontfen omdat het land van herkomst niet zou willen meewerken aan fraudeonderzoek.
3. Het is niet werkzaam om van Belgen met een migratieachtergrond te verwachten een document te kunnen voorleggen dat attesteert dat zij in hun land van herkomst geen woning in eigendom hebben, laat staan tijdens het huurcontract periodiek dergelijke documenten te kunnen voorleggen. Hoe dan ook moeten afspraken gemaakt worden met de regering van het betrokken land om te komen tot een gestandaardiseerde procedure die effectief toelaat om het vermogen van de persoon op een betrouwbare en grondige manier na te gaan.
4. Uiteraard blijf ik ook nog de laatste maanden van deze regeerperiode aandacht besteden aan de geschetste problematiek. Zo zal ik onder andere opvolgen op welke manier de federale overheid uitvoering geeft aan haar engagementsverklaring.